

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Emmaús, els desànimis de la vida

L'ànim i el desànim són sentiments que condicionen molt les nostres decisions, les nostres reaccions, la nostra actitud davant la vida. Sentiments lligats al cansament i a la tristesa, i tots els podem experimentar.

Perquè, qui no s'ha sentit desanimat alguna vegada a la seva vida? Alguna vegada o moltes! Desànimis per esdeveniments que no havíem previst, fets que esperàvem que passarien i no van arribar mai, coses que havíem imaginat i a les quals ens havíem aferrat però que no s'han fet realitat. Per a uns pot ser haver perdut un partit el seu equip, o pot ser haver fracassat en l'intent d'obtenir una feina o d'entrar a la universitat en aquella carrera que els feia il·lusió o que va haver de deixar per qualsevol circumstància. No és estrany que, quan ens sembla que tot anava molt bé, a partir però d'un cert moment, a partir potser d'un error comès, ens hem enfonsat i tot ha acabat malament.

Altres vegades pot ser la decepció que ens han produït persones properes, en

qui havíem depositat la nostra confiança. El desànim és un sentiment subtil però molt potent i dolorós, i que pot condicionar el nostre camí.

Però encara, el desànim més gran és, potser, el que podem experimentar davant el fracàs del projecte que havíem imaginat per a la nostra vida, el fracàs de la vida per a nosaltres o per a aquelles persones que estimem.

Aquest va ser segurament el sentiment que aquells deixebles tenien el diumenge aquell, en tornar a casa seva, a Emmaús, després d'haver viscut la terrible experiència del que havia passat amb Jesús, el seu Mestre. Aquell en qui havien dipositat tantes expectatives, tantes, per a ells i per al petit grup dels seus seguidors.

L'evangeli ens deixa veure els sentiments d'aquells dos deixebles quan diu que Jesús mateix es va fer present en el seu camí, i «ells s'aturaren amb un posat trist»... La tristesa és el signe del desànim. «I en aquells moments Jesús mateix, que en-

cara no havien reconegut, els digué: "Sí que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes. No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?". Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint els de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escripures que es referien a ell» (Lc 24,13-35).

Els cristians som humans i pecadors com tots els éssers humans, podem certament sentir desànim davant les contrarietats, però no tenim el dret a deixar-nos arrossegar per aquest sentiment que paralitza, perquè creiem que Jesús ha ressuscitat, i que Ell és amb nosaltres i ens acompanya en tot moment, tenim la seva paraula que és Paraula de Vida.

Acudim, doncs, a la Paraula, busquem la llum en la seva Paraula, cerquem-hi l'ànim que ens falta, deixem que ens instrueixi. En aquest temps de Pasqua tenim dos grams llumeners per al nostre camí: L'Eucaristia i la Paraula. Els deixebles d'Emmaús van reconèixer el Senyor en partir el pa. Cerquem en aquesta Pasqua la presència de l'amic, el Senyor Ressuscitat, al Sagrari i a l'Eucaristia, alimentem-nos de la seva Paraula que és Vida.

Els deixebles d'Emmaús, els sants de tots els temps, i especialment els màrtirs, com sant Jordi avui, són el nostre exemple i model per afrontar les dificultats de la vida i mai no desanimar-nos. Ells van tenir Jesucrist present sempre amb ells i no van cedir mai a la por o al desànim.

Us convido a tots a beure cada dia d'aquestes fonts, l'Eucaristia i la Paraula de Déu, a tenir-les sempre presents a les nostres vides.

ENTREVISTA

La força de la sinodalitat

NATHALIE BECQUART

La religiosa de la congregació de Xavières, Nathalie Becquart, que ha estat del 2008 al 2018 directora del Servei Nacional per a l'Evangelització dels Joves i de les Vocacions de la Conferència Episcopal Francesca, és la sotsecretària del Sínode de Bisbes i la primera dona que tindrà dret a vot. Nathalie Becquart va impartir a l'Ateneu Universitari Sant Pacià, el proppassat 22 de març, la conferència «Construir una Església d'homes i dones, missionera i fraterna».

Per què és important aquest Sínode?

Perquè hem de trobar la manera, homes i dones, tots els batejats, de caminar junts: tots som cridats a ser protagonistes i missioners. I tots vol dir: homes i dones, joves, ancians, sacerdots, laics, religiosos, religioses... Aquesta és la missió de l'Església sinodal. És un nou estil, l'estil de l'escolta, que hem d'aprendre per poder discernir tots junts.

Quina és la seva responsabilitat?

Treballar amb el secretari general, el cardenal Grech, acompanyar totes les esglésies locals per poder fer aquest camí sinodal. Hem de promoure la sinodalitat com un estil per a l'Església a tots els nivells. La crida de Déu per a l'Església d'avui és la de ser sinodal, amb aquest estil de l'escolta, del diàleg i del discerniment. Per tant, a la secretaria general hem d'estar al servei de l'obra de l'Esperit Sant per a aquest Sínode, que és un procés espiritual, com l'oració, l'escolta de la Paraula de Déu en el centre de la vida.

Vostè, que coneix bé les necessitats dels joves, què reclamen a l'Església?

En el Sínode de Joves vam escoltar-los i el que volen és ser protagonistes, volen treballar per crear un món millor. El que volen, per tant, és tenir una Església sinodal, no només una Església com a institució. Hem entès que és l'única manera de fer una evangelització amb els joves com a protagonistes. El Papa va traçar el camí a l'exhortació apostòlica *Christus Vivit*: la pastoral juvenil ha de ser amb una dimensió missionera i popular, sinodal. Per això, aquest Sínode és un fruit dels Joves: posem l'escolta en el centre, i tots aprenem a caminar junts.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Inici de pregària en família

Es van casar fa uns mesos, mig any, més o menys. Són de famílies cristianes. Relacionats des d'infants amb grups de fe, en els quals han participat amb intensitat, especialment en l'etapa juvenil. Van preparar el casament amb il·lusió, després de parlar i configurar un projecte matrimonial ajustat als ensenyaments de Jesús. Ara, ja casats, procuren viure'l en el seu dia a dia. Viure junts. Tenir en consideració l'altre. Compartir la vida. Atents al món. Aprendre a mirar en la mateixa direcció quan és convenient. Asseure's per parlar. Escoltar l'altre per decidir...

Es proposaren que la pregària ocupés un espai a les seves vides i que en algun moment del dia fos compartida, ara en parella i, més endavant, si Déu vol, amb els fills que s'hi puguin afegir. Cada dia, doncs, abans d'anar a dormir, alguns dies agenollats, d'altres asseguts, davant la icona de Jesús que tenen a la seva cambra, fan una estona de pregària. Lectura de l'Evangeli, silenci, un cant repetitiu... depèn del dia, del moment familiar, de l'entorn proper i llunyà. No hi falta mai una breu revisió de la jornada, demanar perdó i donar gràcies. I per

acabar el Parnostre. La pregària familiar que un dia ensenyaran als seus fills. N'estan contents d'aquestes estones. Procuren ser fidels a aquest moment de pregària. Els agradaria que, més endavant, tingués continuïtat amb els fills. Quan siguin petits potser serà més complexa. Déu dirà!

Avui, després d'un dia de treball, de múltiples activitats, quan la nit els embolcalla, davant la creu, agafats de la mà, esgranen el Parnostre. Faci's la vostra voluntat. Se saben en mans de Déu! «Sara es va aixecar i tots dos es posaren a pregar suplicant la protecció de Déu. Tobies va començar així la seva súplica: / Siguets beneït, Déu dels nostres pares, / que el teu nom sigui beneït per totes les generacions: que et beneixin per segles i segles / el cel i tot el que has creat. / (...) / Vulgues apiadar-te de nosaltres dos, / fes que arribem plegats a la vellesa. / Llavors van afegir tots dos alhora: / Amén, amén. / I van dormir tota aquella nit» (Tb 8,5,7-9).

Demà començaran un nou dia, en mans de Déu, cercant la seva voluntat, malgrat els entrebancs i dificultats. Déu ben a prop!

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El estilo de Dios

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Hoy en el trasfondo de nuestra reflexión encontramos la celebración del mártir sant Jordi, día en el que la cercanía y la amistad están presentes. Caminamos por la vida llevando cada uno en el corazón preguntas y esperanzas, problemas y soluciones, asuntos personales o de interés por los demás. A veces, podemos sentir una especie de soledad; otras, el Señor nos regala alguien cercano con quien podemos compartir.

Si pensamos en los discípulos de Emaús, observamos que ellos, compañeros y seguidores de un ideal, comparten. En aquel momento se encuentran sumidos en la tristeza y en el no saber, pero, tienen a su favor que hablan de su fe. En aquella situación el Señor, tomando la iniciativa, se les acercó discreto. Compasivo y

tierno les ayuda a reflexionar. Nos recordaba el Papa en la alocución al inicio del Sínode sobre la Sinodalidad que el estilo de Dios es «la cercanía, la compasión y la ternura». El Señor escucha a aquellos compañeros de camino, les habla al corazón y se les da.

Tras la Resurrección vemos a María con los primeros discípulos. Que ella nos custodie y nos prepare para acoger al Espíritu, él guía y da la gracia para que juntos vayamos hacia adelante. Que la escucha de la Palabra de Dios y la Eucaristía nos ayude al encuentro con el Señor Resucitado y, con Él, nos hagamos cargo «de las fragilidades y las pobrezas de nuestro tiempo». Regalemos rosas, acercándonos unos a otros al estilo de Dios.

Lectures de la missa diària i santoral

24. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.)

[Ap 12,10-12a / Sl 33 / 1Jn 5,1-5 / Jn 15,1-8]. Sant Fidel de Sigmaringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622). Sant Pere Ermengol, mr. mercedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà). Conversió de sant Agustí; sant Gregori d'Elvira, bisbe; santa Maria-Eufràsia Pelletier, rel., fund. Congregació del Bon Pastor; sant Benet Menni, prev., fund. Gnes. Hospitalàries del Sagrat Cor (HSCJ); sants Cerasi i Febadi, bisbes. Enguany, celebració litúrgica de sant Jordi.

25. ■ Dimarts [1Pe 5,5b-14 / Sl 88 / Mc 16,15-20].

Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau; sant Ania, bisbe; santa Calixta, mr.

26. □ Dimecres [Sir 39,8-15 (o bé: 1Co 2,1-10) / Sl 118 / Mt 5,13-16].

Sant Isidor (†636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i dr. de l'Església, venerat a Lleó. Mare de Déu del Bon Consell; sant Clet i o Anacleto, papa i mr.; sant Marcel·lí, papa i mr.; sant Pascasi, bisbe; sant Rafael Arnaiz Baron, trapenc.

27. □ Dijous [Ac 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6,11-12 / Lc 1,39-47].

Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada 1881, entronitzada 1947). Sant Toribi de Mogrovejo, bisbe, santa Zita, vg., de Lucca (s. XIII), patrona de les treballadores domèstiques; beats Domènec i Gregori, prevs. de Barbastre.

28. □ Divendres [Ac 9,1-20 / Sl 116 / Jn 6,52-59].

Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. Marista i mr. a Oceania; sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.; sant Lluís-Maria Grignon de Monfort, prev.; santa Valèria, mare de família, mr.; beat Luquesi, terciari franciscà.

29. □ Dissabte. [1Jn 1,5-2,2 / Sl 102 / Mt 11,25-30].

Santa Caterina de Sena (1347-1380), vg. terciària dominica, doctora de l'Església i copatrona d'Europa; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc.

30. □ † Diumenge vinent, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.)

[Ac 2,14a.36-41 / Sl 22 / 1Pe 2,20b-25 / Jn 10,1-10]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep-Benet Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, màrtirs a Còrdova; sant Indaleci, bisbe; santa Sofia, vg. i mr.

DIUMENGE III DE PASQUA

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 2,14.22b-33)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escolteu bé i sapigueu això que us dic: Jesús de Natzaret era un home que Déu acredità davant vostre obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles, prodigis i senyals. Tots ho sabeu prou. Doncs bé: d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vaueu matar fent-lo clavar a la creu per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera no podia retenir-lo captiu.

Germans, us he de parlar clar. El patriarca David va morir i va ser enterrat en un sepulcre que avui encara podem veure. Però ell, que era profeta i coneixia el jurament de Déu de fer pujar al seu tron un dels seus descendents, havia contemplat en visió profètica la resurrecció de Crist, i en parlava quan deia que "Déu no l'havia abandonat enmig dels morts ni havia deixat que es corrompés el seu cos". Aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat. Tots nosaltres en som testimonis. I ara que la dreta de Déu l'ha glorificat, ha rebut del Pare l'Esperit Sant com estava promès, i l'ha donat amb profusió. Això és el que vosaltres veieu i sentiu».

Salm responsorial (15)

R. *Ensenyeu-me, Senyor, el camí que duu a la vida.*

Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,17-21)

Estimats: Vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant, vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havia heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi del temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això, teniu posada en Déu la fe i l'esperança.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc (Lc 24,13-35)

Aquell mateix diumenge, dos dels deixebles de Jesús se'n anaven a un poble anomenat Emaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents.

Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconsegui i es posà a caminar amb ells, però Déu impedia que els seus ulls el reconeguessin. Ell els preguntà: «¿De què discutiu entre vosaltres tot caminant?». Ells s'aturaren amb un posat trist, i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «De tots els forasters que hi havia aquests dies a Jerusalem, ¿ets l'únic que no saps el que hi ha passat?». Els preguntà: «¿Què?». Li contestaren: «El cas de Jesús de Natzaret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos, i han vingut a dir-nos que fins i tot se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns dels qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist pas».

Ell els digué: «Sí que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes! ¿No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?». Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint els de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escripures que es referien a ell.

Mentrestant, s'acostaven al poblet on es dirigien i ell va fer com si seguís més enllà. Però ells el forçaren pregant-lo: «Queda't amb nosaltres que ja es fa tard i el dia ha començat a declinar». Jesús entrà per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. En aquell moment se'ls obriren els ulls i el reconegueren, però ell desaparegué. I es deien l'un a l'altre: «¿No és veritat que els nostres cors s'abusaven dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?». Llavors mateix s'alçaren de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allà trobaren reunits els onze i tots els qui anaven amb ells, que deien: «Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó». Ells també contaven el que els havia passat pel camí, i com l'havien reconegut quan partia el pa.

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 2,14.22b-33)

El día de Pentecostés Pedro, poniéndose en pie junto a los Once, levantó su voz y con toda solemnidad declaró: «Judíos y vecinos todos de Jerusalén, enteraos bien y escuchad atentamente mis palabras: A Jesús el Nazareno, varón acreditado por Dios ante vosotros con los milagros, prodigios y signos que Dios realizó por medio de él. Como vosotros mismos sabéis, a este, entregado conforme al plan que Dios tenía establecido y previsto, lo matasteis, clavándolo a una cruz por manos de hombres inicuos. Pero Dios lo resucitó, librándolo de los dolores de la muerte, por cuanto no era posible que esta lo retuviera bajo su dominio.

Hermanos, permitidme hablaros con franqueza: El patriarca David murió y lo enterraron, y su sepulcro está entre nosotros hasta el día de hoy. Pero como era profeta y sabía que Dios "le había jurado con juramento sentar en su trono a un descendiente suyo", previéndolo, habló de la resurrección del Mesías cuando dijo que "no lo abandonará en el lugar de los muertos" y que "su carne no experimentará corrupción". A este Jesús lo resucitó Dios, de lo cual todos nosotros somos testigos. Exaltado, pues por la diestra de Dios y habiendo recibido del Padre la promesa del Espíritu Santo, lo ha derramado. Esto es lo que estáis viendo y oyendo».

Salmo responsorial (15)

R. *Señor, me enseñarás el sendero de la vida.*

Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,17-21)

Queridos hermanos: Puesto que podéis llamar Padre al que juzga imparcialmente según las obras de cada uno, comportaos con temor durante el tiempo de vuestra peregrinación, pues ya sabéis que fuisteis liberados de vuestra conducta inútil, heredada de vuestros padres, pero no con algo corruptible, con oro o plata, sino con una sangre preciosa, como la de un cordero sin defecto y sin mancha, Cristo, previsto ya antes de la creación del mundo y manifestado en los últimos tiempos por vosotros, que, por medio de él, creéis en Dios, que lo resucitó de entre los muertos y le dio gloria, de manera que vuestra fe y vuestra esperanza estén puestas en Dios.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 24,13-35)

Aquel mismo día (el primero de la semana), dos de los discípulos de Jesús iban caminando a una aldea llamada Emaús, distante de Jerusalén unos sesenta estadios; iban conversando entre ellos de todo lo que había sucedido.

Mientras conversaban y discutían, Jesús en persona se acercó y se puso a caminar con ellos. Pero sus ojos no eran capaces de reconocerlo. Él les dijo: «¿Qué conversación es esa que traéis mientras vais de camino?». Ellos se detuvieron con aire entristecido. Y uno de ellos, que se llamaba Cleofás, le respondió: «¿Eres tú el único forastero en Jerusalén que no sabes lo que ha pasado allí estos días?». Él les dijo: «¿Qué?». Ellos le contestaron: «Lo de Jesús el Nazareno, que fue un profeta poderoso en obras y palabras, ante Dios y ante todo el pueblo; cómo lo entregaron los sumos sacerdotes y nuestros jefes para que lo condenaran a muerte, y lo crucificaron. Nosotros esperábamos que él iba a liberar a Israel, pero, con todo esto, ya estamos en el tercer día desde que esto sucedió. Es verdad que algunas mujeres de nuestro grupo nos han sobresaltado, pues habiendo ido muy de mañana al sepulcro, y no habiendo encontrado su cuerpo, vinieron diciendo que incluso habían visto una aparición de ángeles, que dicen que está vivo. Algunos de los nuestros fueron también al sepulcro y lo encontraron como habían dicho las mujeres; pero a él no lo vieron».

Entonces él les dijo: «¿Qué necios y torpes sois para creer lo que dijeron los profetas! ¿No era necesario que el Mesías padeciera esto y entrara así en su gloria?». Y, comenzando por Moisès y siguiendo por todos los profetas, les explicó lo que se refería a él en todas las Escrituras. Llegaron cerca de la aldea adonde iban y él simuló que iba a seguir caminando; pero ellos lo apremiaron, diciendo: «Quédate con nosotros, porque atardece y el día va de caída». Y entró para quedarse con ellos. Sentado a la mesa con ellos, tomó el pan, pronunció la bendición, lo partió y se lo iba dando. A ellos se les abrieron los ojos y lo reconocieron. Pero él desapareció de su vista. Y se dijeron el uno al otro: «¿No ardía nuestro corazón mientras nos hablaba por el camino y nos explicaba las Escrituras?». Y, levantándose en aquel momento, se volvieron a Jerusalén, donde encontraron reunidos a los Once con sus compañeros, que estaban diciendo: «Era verdad, ha resucitado el Señor y se ha aparecido a Simón». Y ellos contaron lo que les había pasado por el camino y cómo lo habían reconocido al partir el pan.

COMENTARI

De la decepció, passem a la trobada

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral

La decepció per tot el que ha passat en Jesús fa marxar cap a casa els seus seguidors. La descoberta que Jesús és viu fa tornar la comunitat.

Els bons deixebles d'Emmaús, tristos i pensatius, reconeixen que Jesús s'havia manifestat com un profeta poderós en obres i paraules, ells hi havien confiat. Però amb la seva mort, creuen que tot s'ha acabat.

El Messies que esperaven i creien veure en Jesús era el d'un triomfador que captiva amb les seves paraules i realitza miracles convincents. No recordaven que ja les escriptures de l'Antic Testament i els profetes el presentaven dient que «havia de patir abans d'entrar a la seva glòria». No eren capaços d'acceptar que el Messies passés per l'abaixament del sofriment, el servei, el perdó davant la violència, fins a arribar a la mort, per tal de construir el seu Regne i néixer a una nova vida.

A nosaltres, cristians d'avui, també ens costa acceptar el sofriment, la incomprensió, la calúnnia i, fins i tot, la mort per ser bons deixebles de Crist.

Són molts els cristians (o no cristians), potser quasi tothom, que en el camí de la vida ha tingut bones il·lusions, alegries i esperances en diferents persones i situacions, però amb el pas del temps i amb els fets que han anat succeint, les realitats esperades se'ls han convertit en desencanyis i tristesses. S'ha somniat en grans i boniques realitats futures, però el resultat ha sigut diferent. No és estrany trobar-se persones que ja han fet un gran recorregut de vida, i que ara estan decebudes, entristides, soles, i com mig derrotades. Els deixebles d'Emmaús tenien aquests sentiments.

Sant Lluc a l'Evangelí ens ensenya de quina manera podem fer experiència del Crist ressuscitat. Ens diu que Jesús se'ns fa trobadís en el nostre caminar: se'ns fa amic que conversa amb nosaltres, ens recorda que cal tenir present la Paraula de Déu (les Escripures Sagrades), es deixa convidar per venir a casa nostra (a la nostra interioritat), i ens parteix el Pa de la Vida. Es tracta d'un reconeixement en la fracció del pa, en l'Eucaristia, en ella ens fem conscients que el Senyor és viu i gloriósament ressuscitat.

Els deixebles d'Emmaús tornen a la comunitat i, amb ella, són capaços de proclamar la gran realitat de la resurrecció.

Jesús se'ns fa present fent camí amb nosaltres, espera que tornem a la comunitat, i amb joia i esperança, proclamem la seva resurrecció.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Aquest diumenge 23, a les 12.30 h. Mons. Cristau administra el sagrament de la Confirmació a la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau de Bigues. / **A les 20 h.**, administra el sagrament de la Confirmació a la Parròquia del Sagrat Cor de Ca N'Oriac (Sabadell).

Dilluns 24, a les 11 h. Trobada de formació de preveres joves al Bisbat.

Del dilluns 24 al dimecres 26. El Sr. Bisbe participa en la trobada de directors espirituals de seminaris a la Conferència Episcopal Espanyola, a Madrid.

Dijous 27, a les 11.45 h. Mons. Cristau celebra la Missa de l'Escola Mare de Déu de Montserrat de Rubí, en la solemnitat de la patrona, a la Parròquia de Sant Pere de Rubí.

Dijous 27, a les 20.30 h. Conferència de Mn. Joan Torra, «Maria en els pares de l'Església». Lloc: Casa abacial del Monestir de Sant Cugat.

Divendres 28, a les 20 h. El Sr. Bisbe celebra la Missa amb la benedicció i col·locació d'una imatge de la Mare de Déu de la Salut a la Catedral.

Dissabte 29, a les 20 h. Mons. Cristau administra el sagrament de la Confirmació a la Parròquia de Sant Mena de Sentmenat.

Diumenge dia 30, a les 11 h. El Sr. Bisbe celebra la Missa a la Parròquia de Sant Martí de Sorbet de Viladecavalls amb motiu del centenari del campar.

Notícies

El clergat de Terrassa reflexiona sobre l'evangelització. El divendres 14 d'abril, al matí, el bisbe Salvador convocà el clergat de Terrassa per a reflexionar sobre l'evangelització. Anuncià la creació de cinc delegacions generals que agrupin les ja existents, una d'elles sobre l'anunci de la fe i l'evangelització. Diversos preveres presentaren experiències concretes i

propostes de treball per impregnar del sentit evangelitzador tota la pastoral. En acabar es felicità el Sr. Bisbe en la proximitat del seu aniversari.

Institució d'acòlits. El dissabte 15 d'abril, al vespre, a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Matadepera, el Sr. Bisbe instituí acòlits a tres candidats al diaconat permanent: Francesc Florens, Richard Orosco i Josep Paniello.

Confirmacions a la Roca del Vallès.

El diumenge 16 d'abril, el bisbe Salvador presidí la Missa a Sant Sadurn de la Roca del Vallès i confirmà tres joves de la comunitat parroquial.

La Schola Cantorum participa en la Missa de Pasqua a Mosqueroles. El diumenge 16 d'abril, la Schola Cantorum de Terrassa, dirigida pel Dr. Joa-

quim Garrigosa, acompanyà amb el cant gregorià la Missa del segon diumenge de Pasqua a la Parròquia de Sant Martí de Mosqueroles.

Calendari

15è Aplec de Malalts. Dissabte 6 de maig, a les 11 h, al Santuari de la Mare de Déu de la Salut (Sabadell). Programa: Acolliment, Missa presidida per Mons. Salvador Cristau, benedicció dels malalts amb el Santíssim Sagrament, veneració de la Mare de Déu, dinar (cal portar-lo) i sobretaula. Inscricions a les parròquies.

17è Aplec pasqual de Sabadell Centre i Sud. El diumenge 7 de maig, a les 17.30 h, l'Arxiprestat de Sabadell Centre i Sud organitza el 17è Aplec pasqual a la Parròquia de la Mare de Déu de la Mercè de Badia del Vallès. Programa: Acollida, Eucaristia de Pasqua, festa a la plaça i comiat.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Emaús, los desánimos de la vida

El ánimo y el desánimo son sentimientos que condicionan muchas veces nuestras decisiones, nuestras reacciones, nuestra actitud frente a la vida. Sentimientos ligados al cansancio y a la tristeza, y todos podemos experimentarlos.

Porque, ¿quién no se ha sentido desanimado alguna vez en la vida? ¿Alguna vez o muchas! Desánimos por acontecimientos que no habíamos previsto, hechos que esperábamos que pasarían y nunca llegaron a suceder, cosas que habíamos imaginado y a las que nos habíamos aferrado pero que no se han hecho realidad. Para unos puede ser haber perdido un partido de su equipo, o puede ser el fracaso en el intento de obtener un trabajo o de entrar en la universidad en aquella carrera que le hacía ilusión, o que la tuvo que dejar a medias por cualquier circunstancia. No es extraño que, cuando nos parece que todo iba muy bien, a partir sin embargo

de un cierto momento, a partir tal vez de un error cometido, nos hemos hundido y todo ha terminado mal.

Otras veces puede ser la decepción que nos han producido personas cercanas, en las que habíamos depositado nuestra confianza. El desánimo es un sentimiento sutil pero muy potente y doloroso, y que puede condicionar nuestro camino.

Pero aún, el mayor desánimo quizá, es el que podemos experimentar ante el fracaso del proyecto que habíamos imaginado para nuestra vida, el fracaso de la vida para nosotros o para aquellas personas que amamos.

Éste fue seguramente el sentimiento que aquellos discípulos tenían el domingo aquel, al volver a su casa, en Emaús, después de haber vivido la terrible experiencia de lo que había pasado con Jesús, su Maestro. Aquel en el que habían de-

positado tantas expectativas, tantas, para él y para el pequeño grupo de sus seguidores.

El evangelio nos deja ver los sentimientos de esos dos discípulos cuando dice que Jesús mismo se hizo presente en su camino, y «ellos se detuvieron tristes»... La tristeza es el signo del desánimo. «Y en aquellos momentos Jesús mismo, que ellos todavía no habían reconocido, les dijo: «¡Sí que os cuesta entender! Qué corazones tan indecisos a creer todo lo que habían anunciado los profetas. ¿No debía sufrir todo esto el Mesías antes de entrar en su gloria?». Entonces, empezando por los libros de Moisés y siguiendo los de todos los profetas, les exponía todos los lugares de las Escrituras que se referían a él» (Lc 24,13-35).

Los cristianos somos humanos y pecadores como todos los seres humanos y podemos ciertamente sentir un desánimo ante las contradicciones, pero no tenemos derecho

a dejarnos arrastrar por ese sentimiento que paraliza porque creemos que Jesús ha resucitado, y que Él está con nosotros y nos acompaña en todo momento, tenemos su Palabra que es Palabra de Vida.

Acudamos, pues, a la Palabra, busquemos la luz en su Palabra, busquemos el ánimo que nos falta, dejemos que nos instruya. En este tiempo de Pascua tenemos dos grandes faros para nuestro camino: la Eucaristía y la Palabra. Los discípulos de Emaús reconocieron al Señor al partir el pan. Busquemos en esta Pascua la presencia del amigo, el Señor Resucitado en el Sagrario y en la Eucaristía, alimentémonos de su Palabra que es Vida.

Los discípulos de Emaús, los santos de todos los tiempos, y especialmente los mártires como san Jorge hoy, son nuestro ejemplo y modelo para afrontar las dificultades de la vida y nunca desanimarnos. Ellos han tenido a Jesucristo siempre con ellos y no han cedido al miedo o al desánimo.

Os invito a todos a beber todos los días de estas fuentes, la Eucaristía y la Palabra de Dios, a tenerlas siempre presentes en nuestras vidas.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

